

Universitätsbibliothek Paderborn

Praxis Episcopalis

In Qva Episcoporum Non Tantvm, Eorumqve Vicariorum munus; sed
Parochorum etiam & conscientiarum directorium concernentium casuum
ac dubiorum indies occurrentium Resolvtiones ... quàm brevissimè
continentur

Zerola, Tommaso

Coloniae Agrippinae, 1680

Casus Reservati.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10421

penult. col. 249. ubi concludit, quod si Regularis audiret confessionem ex sola licentia Ordinarii sine licentia sui Prælati, peccat contra obedientiam, & hoc admonuit Illustrissimus Cardinalis Paleottus in *institutionibus sue Synodi diocæsana Bononiensis*, ut non admittantur Regulares, ad audiendas sacras confessiones, nisi habeant ad hoc à suis superioribus licentiam specialem. Facit quod notat Gemin. Joan. And. & reliqui in *c. si religiosus, per illum tex. in ver. quero, an quilibet, de elect. l. 6. & qua dixi in pract. mea pœnit. c. 16. q. 7. & melius q. 8. versi. dico tertio.*

Ad quintum. Vide Navar. in *Manuali. cap. 4. Sylvest. in sum. ver. Confessor, 3. n. 2. ver. quantum verò, &c.* & in summa concluditur, quod sciens quæ dixi hic ad tertium §. potest tolerari, secus verò non, & in Constitutionibus ordinum Carmelitanorum, 1. par. c. 10. & p. 5. cap. 11. ponitur excommunicatio Papalis contra Religiosos ejusdem ordinis, si administraverint Sacramenta secularibus extra sua claustra, sine licentia curatorum,

Ad sextum. Ang. *loco cit. in 4. sent. fol. 247.* dicit, religiosos præsentatos & approbatos ab ordinario, posse per totam illius diocæsiam audire confessiones, per *Clem. dudum, §. statnuimus, de sepult.* sed intelligi debet quando in licentia concessa non arctaretur facultas, ut solum in Ecclesia sui monasterii, vel etiam in oppido ubi est monasterium, quia *Clem. loc. cit. ait ut de eorum licentia, & gratia, & beneplacito in civitatibus, & diocæsibus eorundem, &c.* adeò, quod nisi

adsit licentia, gratia & beneplacitum Ordinarium, non possent, nisi in locis sibi concessis, quamvis in licentiis solet apponi in Ecclesiis suorum monasteriorum, & extrâ, cum licentia parochi, quod est optimum, ad hoc ut parochi sciant infirmos suæ parochiæ, & quinam administrarent Sacramenta in parochia sua, tum, quia onus animarum ad se pertinet, tum ut adimpleant, quæ præcipiuntur, ut in *cap. cum infirmitas, de pœnit. & remiss.* & Bulla Pii V. *quest. 3. fol. 923.* cætera vide in *ver. absolutio.*

Ad septimum. Vide Abb. in *c. Deus, qui, num. 5. de pœn. & remiss.* & hic est alius casus, quo à suffraganeis potest recurri ad Metropolitanum,

Ad octavum. Respondetur quod procuratâ, & habitâ facultate super hoc à prælato, absolvat suum pœnitentem præsentaliter, si commodè fieri poterit, si minus, in absentia, ita Sylvest. in *ver. Confessor, 3. §. 1. Navar. cap. 14. notab. 13.* Ratio est quia absolutio est tantæ virtutis, quod etiam se extendit in absentia, sicuti virtualiter ad peccata oblita, ita *Sot. in 4. sent. tract. de pœnit.* Verùm, id olim quidem, sed non æquè hodie, id si quidem est correctum per Decretum sacrosanctæ Congregationis sancti officii tempore Clementis VIII factum.

CASUS RESERVATI.

SUMMARIUM.

- 1 Quotuplex sit.
- 2 An possint pro libito locorum Ordinarii sibi plures paucioresque reservare.

3 Quo-

- 3 Quomodo danda sit auctoritas absolven-
di ab his.
4 Utrum expiret morte reservantis
5 Utrum Regulares possint absolvere ab
his vigore diplomatum.

AD primum. Videatur Navar. cap. 27. ubi in triplici genere casus dicit esse quosdam de jure communi, qui sex sunt, prout ibi num. 256. alios de consuetudine generali, qui sunt quatuor, prout ibi, num. 288. alios de consuetudine speciali, de quibus certa regula dari non potest, cum reservari possint juxta varias locorum ac personarum qualitates. Ipse hic insererem quot sint, quibus utitur Ecclesia Romana, Mediolanensis, Neapolitana, vel Beneventana, tamen quisque poterit imitari Cathedrales illas, & ex eis sumere exempla, prout magis expedire eis visum fuerit.

Ad Secundum. Dico primum, Con. Trid. sess. 14. cap. 7. de casuum refer. dicit, posse Episcopum sibi reservare casus, sed potius in ædificationem, quam in destructionem. Secundum, ut meminerint illius dicti Jo. Chrylost. Homi. 43. in c. 23. Matt. & habetur in cap. alligant, 26. quest. 7. ubi habetur in summano, melius esse errare in misericordia remittendi, quam in severitate ulciscendi; recordarentur etiam illius Luca c. 10. quod in curatione sauciati opus sit vino & oleo, Magist. Senten. in principio 3. Optimum conf. est, posse Episcopum reservare sibi casus, plus minusve juxta majorem, vel minorem Confessoriorum, quos in sua diocesi habet, idoneitatem, capacitatem, & eruditionem: nam non omnes capiunt verbum

istud, sed quibus datum est, Matth. cap. 29. vide Abb. in c. Deus qui, num. 5. de poen. & remis.

Ad tertium. Videatur Navar. c. 27. num. 255. notab. 6. ubi ait, explicitè debet concedi auctoritatem absolvendi à casibus & censuris, commutationibus votorum, absolutionibus juramentorum, & dispensatione irregularitatum, quando ita opus esset concedi, juxta gl. cap. licet, in versic. committatur de offic. vic. lib. 6. & capitulo liceat. 22. sess. Conc. Trident.

Ad quartum. Respondetur per distinctionem: nam vel casus sunt reservati in Synodo provinciali, vel diocesana, vel fiunt in dies & singulis annis: in primo casu sunt perpetui, & non expirant morte conditoris, prout in c. fin. & ibi gloss. in ver. statuta de offic. leg. & Navar. cap. 27. n. 2, in secundo verò casu morte reservantis expirant, nisi per successores confirmentur, Gom. in c. 2. §. statuto, num. 62. de consti. tit. lib. 6. vide in ver. edicta, §. 3.

Ad quintum. Videto in ver. Absolutio §. 6. 1. p. & in 2. par. ver. Absolutio, §. 1.

CONSECRATIO PRÆLATORUM SUMMARIUM

- 1 Ubi.
2 Quando.
3 A quo fieri debeat consecratio Episcoporum, & superiorum Prælatorum.

AD primum. Vide Sylvest. in ver. consecratio Prælatorum, §. 2. & Conc. Trid. sess. 21. c. 2. de reform.

Ad